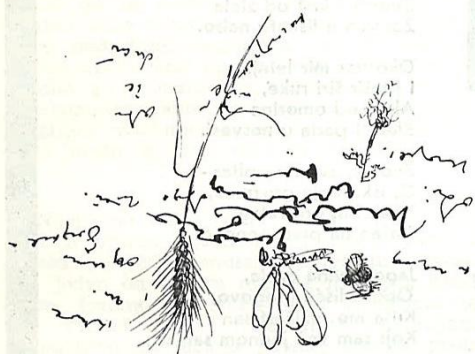

moja draga je kurva

Moja draga je kurva.

Sneg, čist. Njegova blještava beskonačnost u širokom polju bez granica, nad koje se spušta kristalno ljubičasta zavesa sumraka, zatamljena je u bistru tišinu, bez bola. Sneg je nedodirnut, ceo. A kada ruka zadimljena od vrela čežnje, dodirne njegovu put, ukazuje se još mevinije bela utroba. Sneg je svetla: noću od njega sviče pred očima i u duši.

Oprati lice u snegu, zagnjuniti glavu u nj, da se sledi kužni mozak, da više ne vri, ne boli —

ima
li
beljeg
odustajanja
od
sebe
i
sveta?

Moja draga je kurva, pišem, ali ne tako lako i ogugla'o tvrdo kao što se, recimo, ispisuje rečenica: dobar dan, kako ste. Potrebno je tu rečenicu prepustiti žrvnju gramatičke analize, koja temeljito ispira značenje iz zvučne ljuštore reči, kao što matematika nedogledne daljine u prostoru svodi na sažetost tričave cifre.

Dakle:

1. *Moja draga je kurva* — prostoproširena rečenica. Subjekat, predikat, njihovi dodaci i — ništa, ništa više! Tu nema njene dojke, što gusto i sito miriše, kao konoplja u cvetu. Tu nema maljave i znojne ruke njenih ljubavnika, koja joj, u m'ori moga sna, u slatkom bolu lomi podatni pas, neprestano, iz sekunde u sekundu, po celu noć. Ima, priznajem, još uvek i u toj prostoproširenoj rečenici, pored njenog subjekta, predikata i njihovih dodataka, ima moje gorčine odbačenog, ali ja, evo, oštrim slovima pisaae mašine po toj beđi udaram!daram!aram!ram!am!m!m!m!m!

2. *Moja* — prisvojni pridev. Pišljavog li prideva! Ne, draga moja, nisi moja. Odmogućem te konačno i nepozivo: kraj, konjec, the end (hepy, hepy end!), fertig, fajront, fin, finito, što je bilo bilo — kao da ti se to u bunilu prisnilo, zbogom, diko, ja odo!

3. *Draga* — imenica pridevskog porekla. Dragi je drag dragoj dragani, draga je draga dragom draganu, i po ceo dan i vascelu noć dragi draga dragani, a dragana draga dragome — zar nije tako, Dragane Dragiću i Dragice Dragićeva, dražeji moji? Draga — to je, takode, opšte ime izvernih zatona, zaliva; ja ne znam kojih i

kakvih, što mi omogućava da verujem da su to najlepše luke. Reč *draga* se, osim toga, može rastaviti na *dr Aga*, što zvuči vrlo veoma učeno, ucvikereeno, očelavelo, uakademičeno. Može se od te reči napraviti i *drag aga*, što, s obzirom na naše školske lektire, zvuči vrlo paradoksalno. Najzad, i *d raga*, to jest jedno slovo i glas koje se nemilosrdno upotrebljava da bi nosilo samar misli i primisli, osećanja i sećanja.

Draga-ga-ga-ga-ga-ga-ga... Guske gaču ga-ga, idi, draga, dovraga! Drage gaču kao guske — drage su guske.

Dragovanja, dragovanja, ah! Iš!!

4. *Je* — skraćeni oblik pomoćnog glagola *jesam*. *Je je je*. *Jesam sam*, a ostali nisu, već su *si, je, smo, ste, su*. Ja jesam svoju dragu, moja draga jestemene. Ah, kakko smo se — ljubili! Zvezde su se sablažnjavale, trava pod nama padala je u nesvest.

5. *Kurva* — imenica, ali može biti i glagol. Moja draga glagoljiše taj glagol. Poreklo reči *kurva* — latinsko, izvorno pisanje — *curva*, prvobitno, osnovno značenje — kriva linija, krivulja. Eh, draga moja, krivuljo jedna, što li si mi se tako ukrivila? A tvojoj imenjakinji liniji, zazubice rastu što ne može i ona na tvojoj sladak način da se prokrivuda, jer je mršava i bez draži.

Moja draga je kurva, moja draga je kurva, moja draga je kurva, moja draga je kurva... Ne, to ne treba, naglas, ponavljati beskonačno, već samo do onog trenutka u kome se, osluškajući zvuk tih reči, nađeš začuđen, jer ti se učini da nemaju ama baš nikakvog smisla.

Ne znajući da se, u stvari, po nemuštoj naredbi nekakva zloslutna providenja, pripremam za buduće ispiranje smisla iz zvučnog korita jedne gonke rečenice, u svom samotnom detinjstvu, ne dosećajući se vedrijih i nevinijih igara, sedeći u kutu sobe ili, noću, u krevetu ležeći bez sna, jer sam se bojao da zatvorim oči u barbarovski pretećem mraku, — prazno sam, neprestanim, zadahanim mehaničkim ponavljanjem, smisao iz mnogih reči. Nakon kraćeg vremena, bio sam se toliko izveštio da sam uspevao brzo i lako onesuvisliti najsadržajiniji zvuk, reč *mama*. MAMA, MA-MA, M-A-M-A... Šta je to, pitao bih se, istovremeno i ushićen pobedom i poražen nekom prazninom koja bi mi ledeno pucala u grudima.

Moja draga je kurva — dakle, jedan pridev, jedna imenica, jedan pomoćni glagol i, opet, jedna imenica, — a često bih izlagao svoje telo mirisnom i bistrom srebru letnjeg pljuska, nadajući se da će mi isprati iz mozga tu ljigavu i smradnu rečenicu, misao, koju se nisam usudio da izgovorim naglas, kao što se čovek sa podmuklo pritiženom mišlju o samoubistvu, koja ga neprestance vreba, usteže da pride oružju. Mekar i smrknut, govorio bih sebi tada kako bi bilo divno da pljusak spere stid koji se taložio na mome čelu i u očima, dok mi se susrećući poznanike bez hrabrosti da ih pogledam, činilo da oni, s podsmešljivim prezirom, misle na moju sramotu, a činilo mi se da i okolno drveće, i kiša i trava na svojoj, nemuštoj način zna da je moja draga kurva.

Kupajući se, pak, na Dunavu, na Skadarskom jezeru, na Moru, često bih se zagnjurivao u vodu, čučnuo na dno, držeći se za blato, vodenu travu, ili kamen, misleći kako bi bilo divno ne izroniti, ostati tu, pod vodom, gde ponestali dah guši, a krv, u nemuštoj davljeničkom vrisku, bubnji u ušima i slepoočnicama, preplavljujući mekim mrakom svoga izdisanja pihtijaste krvave beline koje misle. Izranjao bih, ipak, i gusto, sitno iverje sunca natrunjivalo bi mi oči dok bih bio ljutit na sebe zbog odsustva hrabrosti da izdržim samo još jedan, jedini, majjušni, najmajjušniji delić sekunde koji me je delio od konačnog mirenja sa sobom i svojim svetom, od potpunog samozaborava.

A kad bih se na putovanjima vozom, pre toga kao odsutan, jer zagledan u pejzaže i, zbog toga, kao van voza, kao plivajući između planina i drveća, iznad reka, odjednom trgnuo i, u nevernici, oslušnuo, shvatio bih, sasvim razgovetno bih čuo da to točkovi, bez prestanka, u suludnom ritmu, metalno-potmulo vrište

ONA JE
KUR
VA
KUR
VA
KUR
VA
ONA JE
KUR
VA
KUP
VA
KUR
VA

— i skakao bih sa sedišta i mahnito trčao kroz vagone, ne bih li pobegao od tog surovog zvuka. Ali, u svakom vagonu bi se jednako snagom čulo to neumoljivo bubnjanje, dok bi me na prolazima između dva vagona, kao prokaženog, još gušće i oštrije, usecajući mi se u meso, šibali histerično kikotavi, vrištavi bičevi istih reči.

Noću bi mi se, u snu nezaštićenom, bespomoćnom, u mozak zariova, odnekud iz mraka sunuo, hladno blještav bajnonet reči TVOJA DRAGA JE KURVA. Budio bih se zgrčen od bola i besa. Jeste, kurva je, kurva, pa šta, pa šta onda, vikao bih.

Jablan u vinu majske svetlosti. Kroza nj radosno kolaju jedri sokovi. Jablan nesvestan sebe, beslovesan, a, kao dojenče, sav predat slatkom sisanju pitkog vazdušnog mleka. Lišće mu titravo, pjano bljeska, a njegov šum, koji srebrno grolji niz grane i deblo, čini se kao lepet golubijih krila iza kojih ostaje pruga plavljeg neba.

(Prolog istoimenog romana)